

ЧАСТЪ ПЪРВА

I.

Щомъ полъхна черноморецътъ и двата габара извиха сѣнка предъ кжщи — пѣргава дѣвойка, съ пансионерска престилка, изнесе масичка предъ трема и почна да я натѣкмѣва.

— Койке, Койке! — се обади тихо женски гласъ отвътре — Не тамъ, лелино! . . . Подъ сѣнката на габаритѣ! Тамъ . . .

Койка, русокоса, съ весели сини очи, погледна къмъ сѣнката и премѣсти масичката.

— Тѣй, тѣй! Сега е добре! — се обади сжщиятъ гласъ. — Не помнишь ли? Надвечеръ тамъ татко ти обича да си почива.

— Спомнихъ си, леля Тане . . .

Койка се изсмѣ отъ сърдце и добави: старъ човѣкъ е като лястовичка. Не напуща гнѣздо. — И като оправи покривката, изнесе столове. Влѣзна въ кжщи, донесе подвързана книга и седна до масичката да чете . . .

Отъ къмъ трема се показа лелята: състарена, възслаба, но държелива. Тъмната ѝ басмяна рокля не я грозѣше. А посивѣлата ѝ коса, свита въ кокъ надъ теме, правѣше прибрана главата ѝ. Пристѣпвайки, тя продължаваше да плете вълненъ чорапъ и, като приближи до Койка, гальовно загълча:

— Пакъ ли надъ книгата! . . . Свърши — какво има още да четешъ!

— Романътъ, който ти четохъ снощи, бе лелке! Искамъ да го досвърша.